

ת"פ 19/07/60922 - מדינת ישראל, משטרת ישראל - תביעות מחוז ים נגד אליהו בן-יעיש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19-07-60922 מדינת ישראל נ' בגין
לפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

בפני: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שירלי אוחזון
משטרת ישראל - תביעות מחוז ים
המאשימה

נגד
אליהו בן-יעיש
ע"י ב"כ עו"ד דודו עמר
הנאשם

הכרעת דין

- (1) כנגד הנאשם הוגש כתוב אישום שמייחס לו ביצוע עבירה החזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186(א) בחוק העונשין, התשל"ז-1977.
- (2) לפי כתוב האישום (הוגש ביום 24.7.2019), ביום 27.3.2018, בשעה 12:05 לערך, ברחוב בוקסבאום בירושלים, נаг הנאשם ברכב מסווג פורד (להלן: "הרכב"). באותו הזמן ולאחר חיפוש על גופו, נמצאה סכין בכיס מכנסיו (להלן: "הסכין"). בכך, הוא החזיק סכין מחוץ לתוחם ביתו או חצרו.
- (3) בדין מיום 11.11.2020, השיב בא-כוח הנאשם על האישום. לפי התשובה, הסכין אינה של הנאשם אלא של אחר. אמנם תחילת היא הייתה ברכב ולאחר מכן על גופו, אך כאמור היא אינה שלו. בעל הסכין לא נחקר במשטרת. לדברי הסניגור, הנאשם השתמש בסכין "באיורע הנקודתי הזה לתקן צינורות מים שהוא צזה" (שי. 27-26, ע' 7).

ראיות המאשימה

- (4) מטעם המאשימה העידו השוטר אברהם סונק (להלן: "השוטר סונק") והשוטר רחמים סימן-טוב (להלן:

עמוד 1

"השוטר סימן-טוב"). כמו כן, מטעמה הוגש מוצגים אלה: מוצגים ת/1-3 - מזכירים של השוטר ירון כרמל; מוצג ת/4 - דוח פעללה של השוטר שאד דיב; מוצג ת/5 - מזכיר של השוטר אחсан סלובי; מוצג ת/6 - הודעה הנאשם במשטרת, מיום 27.3.2018, בשעה 14:07 (להלן: "ההודעה"); מוצג ת/7 - הודעה הנאשם במשטרת, מיום 27.3.2018, בשעה 14:54; מוצג ת/8 - דוח פעללה של השוטר סונק; מוצג ת/9 - דוח תפיסה וסימון פעללה של השוטר סימן-טוב; מוצג ת/10 - דוח על מעצר; מוצג ת/11 - הודעה נаг תחת זהירה; מוצג ת/12 - הסיכון.

(5) עיקרי עדות השוטר סונק (ע' 12-14, ביום 21.6.2021): העד הוא שוטר מזה שבע שנים. חלף חקירותו הראשית הוגש מוצג ת/8. בהתבוסס על מידע מודיעיני ביחס לנאים שענינו נהייה בשירותים סמיים, פעלו שוטרים וחסמו את נסיעת הרכב שבו הנאשם. השוטר סימן-טוב הוציא אותו מהרכב. הנאשם רצה לעשן סיגירה אך השוטר סירב לכך. הנאשם עמד על שלו. בחיפוש על גופו נמצאה הסיכון. הנאשם התנגד למעצר אך בסיעוע שוטר נוסף הם אזקו אותו. הנאשם וחברו בשם נחמן (להלן: "נחמן") שהיה עמו ברכב, החלו לקלל את השוטרים ולאיים עליהם. בעודתו במשפט, שלל העד, כי היה חיכוך אלים מעבר לאיזוק, והוא אף אינו זוכר אם הייתה התנגדות רצינית מצדנו.

(6) עיקרי עדות השוטר סימן-טוב (ע' 13-17, ביום 15.7.2021): חלף חקירותו הראשית הוגש מוצג ת/9. לפי המוצג, במהלך תצפית בהתבוסס על מידע מודיעיני ביחס לנאים, הבחן העד ברכב שהוא על-ידיו. העד חסם את נסיעת הרכב והוציא ממנו את הנאשם. הנאשם רצה לעשן, זאת חרף סירוב העד שנועד למנוע שימוש בדיקת שתן. תוך חיפוש על גופו, נמצאה בכיס המכנס שלו, האחורית-שמאלית, סיכון מתפרקת. העד נזקק לשיעוע שוטר נוסף לאיזוק את הנאשם, זאת תוך השמעת קללות ואיומים מצד האזוק וחברו כלפי השוטרים. בהמשך, בתchnerה, אמר הנאשם לעד "וואלה אם הייתי יודע שהסיכון היה עלי היוורח לך כבר".

ראיות ההגנה

(7) מטעם ההגנה העד הנאשם ומר יוחאי מלכה (להלן: "יוחאי"). לפי עיקרי עדותו של הנאשם (ע' 34-35, ביום 15.7.2021), בלילה שלפני האירוע, במסגרת עבודתו בפירות וירקות, אסף את יוחאי מבית הוריו עם מזוודה, נוכח מחלוקת עם הוריו. שניהם בילו יחד כל הלילה. בתוך כך, הוציא יוחאי את הסיכון על מנת לחזור פירות. לאחר מכן הגיעו החזיר הנאשם את יוחאי לבית הוריו. האחרון שכך את הסיכון ברכב. הנאשם שם אותו בכיס מכנסייו על מנת שלא ישאר ברכב ושב לבתו. לאחר שקסם משינה, ביום האירוע,لبש אותו המכנסיים ולא שם לב שהסיכון בתוכם, יצא עם נחמן (שהוא אחיו של יוחאי) ברכב כאשר פניהם לעיריה ואז נחסמ הרכב על-ידי השוטרים. הנאשם לא סיפר גרסה זו במשטרתهن מתוך לחץ הן כדי לא לסייע את חברו יוחאי.

(8) עיקרי עדות יוחאי (ע' 42-45, ביום 15.7.2021): בלילה האירוע הוא ארץ מזוודה ורצה לעבור לדירת בת-זוגו. אותו לילה הוא בילה עם הנאשם במקום עבודתו. בתוך כך, נטל את הסיכון מהמזודה על מנת לקלף ולהחזיר פירות. בבוקר, הוא שב לבית הוריו. הסיכון היה שלו. הוא מסר לנאשם כי יספר את האמת לאחר שהתרבררו לו כי האחראי סיפר במשטרת שהסיכון היה שלו. העד לא עשה כן עד עדותו במשפט מכיוון שחשש להסתבר.

(9) לפי סעיף 186(א) בחוק העונשין: "מחזיק אגרוף או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצירו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו - מאסר חמיש שנים". לפי סעיף זה, די בכך שהמאלישה מוכיחה כי הנאשם החזיק סכין מחוץ לביתו וחצירו וכי היה מודע לכך, כדי לצאת ידי חובהה לפי לשון הסעיף. הנטול עובר לנאים כדי להוכיח כי החזיק בסכין למטרה כשרה. בהקשר זה נקבע, כי "נאשם לא יצא ידי חובתו אם לא עליה בידו להוכיח טענה זו במידה של AMAZON ההסתברות" [בע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (22.12.2009)]. בرع"פ 11/6382 נאי' קדריה נ' מדינת ישראל, פ"ד סו(2) 584, 638 (2013), נקבע בין היתר:

"ברע"פ 7484 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2009), נאמר מפי השופט - כתארה אז - נאור, כי "סעיף 186(א) קובע חזקה משפטית ולפיה משהוכיחה התביעה את היסוד העובדתי - 'החזקת'; את נסיבותה - 'מחוץ לביתו או חצירו'; ואת היסוד הנפשי - המודעות, הרי שיצאה ידי חובתה להוכחתו של המעשה האסור. ואולם, על מנת למתן את התוצאה הנובעת מקייעת החזקה, בידי הנאשם נתונה האפשרות להפרכטה על ידי הבאת ראיות להוכחת קיומה של מטרה כשרה" (שם, בפסקה 13). מדברים אלה עולה, כי על התביעה להוכיח מודעות להחזקת הסכין ונסיבותה, אולם אינה צריכה להוכיח את מטרת החזקה, ועל כן אין מדובר בעבירות מטרה. רכיב המטריה בא לידי ביטוי בקייעת החזקה והאפשרות להפריכה - הביטוי "מטרה" מיטהה כאן במידה מסוימת, שכן אינו מתייחס, כמובן, למטריה הקשורה באותה כוונה מיוחדת שעליה דבר הנשיא ברק בעניין אלבה."

(10) ממש לכאן. אין מחלוקת, כי ביום האירוע נמצאה סכין בכיס מכנסיו של הנאשם. גם לגרסת הנאשם, הוא הכנס את הסכין למכנס, אם כי לדבריו בעדותו במשפט, הוא עשה כן כדי שיעליה אותו מהרכב לביתו וביום האירוע הוא "שכח" שהוא במכנסיו. אין מחלוקת שמדובר בסכין מתקפלת בצורת כרטיס אשראי ולפי מידותיו (מוצג ת/12). לפי הרושם שנוצר נוכח צורתה כאמור, מדובר בסכין מסוכנת שניתנת להסואאה ולסליקה גם באמצעות ארנק או כל חפיסה כרטיסים תמיימים. על חמקמקותה ניתן גם לדברי הנאשם עצמו בתארו את השוטר שמצא אותה: "לקח לו אולי כמה דקות להבין שהסכין שזה בכלל סכין" (ש' 16, ע' 19).

(11) גרסת הנאשם במשפט לפיה הסכין אינה שלו וכי לא ידע (שכח) שהיא עמו, לא מצאתו ליתן בה אמון, כמו גם שלא מצאתו ליתן אמון בגרסה יוחאי. אולם.

(12) בהודעתו במשטרה, תיאר הנאשם לפני החקיר גרסה מפורטת של הסכין והשימוש שנעשה בה זמן קצר לפני מעצרו. בין השאר - לפי גרסתו שם - מדובר בסכין השיכת לביתו (ש' 33), הוריד אותה ממש כדי לחזור צינור (ש' 33) וכי "כולם משתמשים בה", היא נמצאת אצל מזה שנים (ש' 43), רכש אותה מאוקראינה (ש' 45) וכי היא מיוחדת לצינורות (ש' 39, 37, 53). הנאשם סיפר עוד, כי הוא עובד בשטיפת רכבים מתחת לבית, וכי זמן קצר לפני הגעת השוטרים: "... הם ראו אותי חותך את הצינור וכך הם קפצו עליו" (ש' 27; גם ש' 35).

(13) לטעמי, כבר בעדותו במשטרה, גרסתו מעוררת קשיים. הנאשם לא נעצר בזמן שחזר צינור, אלא בזמן

נהיגה (מציגים ת/7 ו-ת/11). כמו כן, כאשר נتابקש להתיחס לחשד נגדו, הוא השיב שם: "הסcin הזה אני חותר אליו צינוריות בשתייפת רכבים שאין עובד, לשאלתך אני שוטף רכבים לאנשים" (ש' 17). לדבריו, הוא עושה כן מתחת לבית (ש' 19). כאשר נשאל מי בעל הבית שלו בעבודה, הוא הזכיר את עצמו (ש' 21). ואולם, כאשר נשאל אם יש לו עסק לשתייפת רכבים, כי אז הוא נסוג בתשובהו והשיב: "לא, שטפתי את הרכב שלי והייתי חייב לחזור כמה צינורות" (ש' 23). כאשר נשאל על הסתירה כביכול בין התשובות, הוא השיב: "לקחתי את זה כאילו בתור עובודה" (ש' 25).

(14) כך או כך, לפי גרסתו במשטרה כאמור, הסcin שימשה אותו לחיטוך צינורות מתחת לבתו. בהקשר זה אפונה גם לשובת הנאשם לאישום, שנינתה מפי בא-כוכו בדיון מיום 11.11.2020, עת מסר: "הוא השתמש באירוע הנקודתי הזה לתיקון צינורותמים מהו צזה. זה עולה מהעדות" (ש' 26-27, ע' 7).

(15) חרב גרסתו במשטרה על הסcin והשימוש שנעשה בה, בעודו לפני הציג הנאשם גרסה שונה בכל היבטים. לפיה, הסcin אינה שייכת לו אלא לוחאי ששחה עמוليلת קודם ושכח אותה ברכבו, וכי הוא (הנאשם) שם אותה במכנסיו עת עלה לבתו, וביום האירוע לבש את מכנסיו ומבלוי משיים, הייתה בתוכם הסcin. לדבריו, הגרסה שמסר במשטרה אינהאמת (ש' 26, ע' 23) והוא בדה תשובה מאוחר והיה "בלחץ", היה "ילד" וגם לא רצה "להלשי" על חבר (ש' 22-23, ע' 19).

(16) תחילת יצוין, כי מעדות הנאשם עצמו במשפט, הבוקר שבו החיזיר את יוחאי לבית הוורי לאחר ששחה עמו כל הלילה בעבודתו, וכן האירוע שבו נתפס על-ידי השוטרים, למעשה, מדובר בהתרחשויות באותו יום 27.3.2018 וקיימות סמיכות זמניות ביניהם. הנאשם עוכב בשעה 12:00 לערך (מציגים ת/4 ו-ת/9).

(17) לאור הגרסה החדשה, בעיני, מדובר בגרסה כבושא שלulta בחלוּף פרק זמן ארוך לאחר האירוע ומסירת עדותו במשטרה, וכפי שאעומד על כך להלן, לא התרשםתי כי ניתן הסבר סביר לככשתה, זאת בנוסף לחוסר מהימנותה [ראו והשוו: ע"פ 10033 17/12.2019 בילאל שאכר נ' מדינת ישראל, פסקה 44 (11.12.2019); ע"פ 09/09 10477 מוחמד מובארק נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (10.4.2013)].

(18) גם בהנחה שהנאשם היה לחוץ בחקירותו במשטרה (תחושה טבעית למעמד החקירה), אך יש לתהות כיצד הוא הצליח לבדוק גרסה כה מפורטת במשטרה לעניין הסcin וזיקתו אליו (רכש אותה מאוקראינה וכי שייכת לבתו ולשימוש בני הבית) וגם טיב השימוש שנעשה בה ביום האירוע (חיטוך צינורות רגע לפני מעצרו). לא רק שהgresה מפורטת אלא היא גם מתוחכמת שכן לו היה מוכיח שהוא אכן נתפסה בביתו או בחצרו, כי אז לא מתקיים היסוד העובדתי שבבירה. בכל אופן, התהיה דלעיל מתחזקת ומתחזקת שעיה שמתברר מעודתו, כי נכון לאותה עת הוא ריצה עונש מאסר על תנאי שלא יחזק סcin (ש' 14-16, ע' 20).

(19) בנוסף, טענת הנאשם לפיה אותה תקופה הוא היה "ילד" (ש' 8, ע' 26), אינה נכונה פורמלית וגם מהותית. פורמלית, אותה תקופה הוא היה בן 24. מהותית - אם קיבל את דבריו כiom - הרי לשיטתו הוא ידע

להציג איז גרסה מפורטת שאינה אמת, אשר כביכול מסבירה את האחזקה הכתשה שלו בסיכון. די בזאת כדי לכרכסם בטענה המשתמעת שלפיה שיקול דעתו איז היה כשייקול דעת של יلد ולכן בדה שגרסה שחותטאת לאמת.

(20) גם הטענה לפיה לא רצה לסביר את חברו, לא מצאתי בה סבירות. שכן, גם בהנחה שהוא היה מספר את הגרסה הכבושה גם במשטרה ומציר את שם חברו יוחאי כבעל הסיכון, הרי אין בכך כדי לסביר את החבר בפלילים מאחר וזה ממליל טוען כי הסיכון הייתה בمزודה בה היו חפציו נוכח מעבר מגוונים ולכן החזקה בה היא למטרה כשרה ואין מקום לחשוד בביצוע מעשה פלילי כלפיו על-ידי החבר. לפיכך, לו היה מספר הנואשם את "האמת" המאווחת במשטרה, לא רק שלא היה מספר את חברו אלא גם היה מצליל את ערו. אבל, לא כך עשה אלא בחור בגרסה חולפית כאמור, ושעה שהנאשם עותר להתבוס על גרסה אחת שלו ולדוחות גרסה אחרת, שאף היא שלו, בהיותה שקרית כביכול, נראה שהוא לא יכול להבין על שקרים ואין לו להלן אלא על עצמו מחדר גיסא, ומайдן גיסא, הנטול עליו להוכיח מה נכוון מבין גרסאותיו.

(21) יותר מזה, גם בהנחה שהנאשם התקשה במעמד החקירה למסור את הגרסה האמיתית מהחשש לערב את חברו בחקירה, הרי לא ברור מדוע לא עשה כן סמור לאחר שמסר עדות, שכן לפי דבריו חברו יוחאי, שהוא עד ההגנה מטעמו, בעדותו לפניי, כבר למחמת האירוע שמע האחרון את גרסת הנואשם במשטרה ואמר לו (לנאשם): "אני אנסה לעוזר, אני אדבר, אני אגיד שהוא שלי..." (ש' 32, ע' 36).

(22) נוסף לקושי הראייתי האמור, בעדותו לפניי ניסה לתאר הנואשם את המפגש הראשון שלו עם השוטרים ביום האירוע כדבר שאירע מיד עם כניסה לרכב וככלשונו: "איך שנכנסתי לאוטו הם קפצו עליו" (ש' 7, ע' 19). ואולם, מדובר בחומר שהוצענו (מצגים ת/8-9) וגם מעדות הנואשם עצמו בהמשך, רכבו נחנסם לאחר שכבר התחיל בנסיעה (ש' 13, ע' 23).

(23) יותר מזה, בעוד ניסה בחקירה הנגדית לפניי להסתיג - בלשון המעתה - מגרסתו במשטרה, אלא שעם התקדמות החקירה הנגדית, באופן מפתיע, הוא הודה שוב כי אותה עת הוא עסק בשטיפת רכבים מתחת לבית (כפי שמסר במשטרה), ולא רק. לגרסתו, אחיו הקטן וגם נחמן (אחיו של יוחאי) עבדו עמו בשטיפה (ש' 13, ע' 25), וכי לפני כל חג פסח הוא היה עוסק בהזה (ש' 16-17, ע' 24). אם לא די בכך, לפי עדותו לפניי, ביום האירוע הוא היה בדרךו לעיריה כדי לקבל אישור "חד פעמי" על מנת שלא יהיה לו "בעיות" בעבר על השטיפה (ש' 33-32, ע' 24).

(24) مكان, כבר לא ניתן לדעת באיזה גרסה ואף באיזה פרט שמסר הנואשם, יש ליתן אמון. על זאת אוסף, כי גם ניסינו להיבנות על האמרה שמסר לאוזני השוטר סימן-טוב ולפיה: "וואלה אם הייתי יודע שהסיכון הייתה עלי הייתי בורח לכם כבר" (מצג ת/9), אין באמירה זו כדי לסייע לו. שכן, זמן קצר לאחר שאמר זאת, נחקר במשטרה שלוש פעמים, ולא רק שלא חזר על המשפט האמור, אלא אף הבהיר את אמרתו (ש' 71 במצג ת/6). יש בסיס סביר להניח כי לו ההליך לא היה מבשיל לכדי כתוב אישום, היה נאחז הנואשם בגרסתו במשטרה, אך שהתגלגה החקירה להעמדה לדין, הגרסה השנתנה. אין לקבל זאת. האמת היא אחת. גם בהנחה שאדם

מסר אי-אמת בסיטואציה מסוימת, רובץ הנטול לפתחו להניח הסברים סבירים מדוע עשה כן ומדוע להעדיף גרסה אחרת שלו על השניה. הנאשם לא הניח הסברים סבירים כאלה והפתרונים להתנהלו - אצלו.

(25) גם ביחס לgresאות הנאשם יוחאי מצאתי בהן סתיירות שמשמעותן המצטבר אף הוא נוגס באופן ממשי בגרסת הנאשם במשפט. ראשית: בעוד טוען הנאשם כי בלילה לפני האירוע, עת שהוא עם יוחאי, האחרון הוציא את הסיכון והוא חתר "לעצמם" פירות (ש' 20, ע' 22), מעדות יוחאי עולה כי הם אכלו שניהם (ש' 19-9, ע' 36). שניית: בעוד טוען הנאשם, כי יוחאי השאיר את הסיכון על המושב לצד (ש' 22, ע' 22), העיד יוחאי כי השאיר את הסיכון ליד תיבת ההילוקים (ש' 30, ע' 36). שלישיית: בעוד העיד יוחאי כי באותו לילה הוא עזב את בית הוריו עם המזוודה כדי להגיע לבוקר לבית חברתו (ש' 7, ע' 36), כל שנזכר בעדות הנאשם כי באותו לילה עזב יוחאי את בית הוריו ואין זכר למעבר לדירת החברה למחರת לבוקר. רביעית: אמן יוחאי אישר בתחילת חקירתו הנגידית, כי היה "במחלוקת" עם בת-זגנו באותו הערב (ש' 12-8, ע' 37), אך מיד לאחר מכן וכאשר עומת עם גרסת הנאשם שלפייה הריב היה עם הוריו, השיב העד: "עם הוריהם זה היה, מחלוקת עם הבית הזה היה שבוע אחריו" (ש' 14, ע' 37). בכלל אופן, לפיו הנאשם וחברו, יוחאי הוחזר לבית הוריו ולא נסע לדירת חברתו לאחר אותו לילה (ש' 19, ע' 37).

(26) מהעדויות התברר, כי נחמן שנקח עם הנאשם ברכב ובחופש, העיד במשטרה וכי לא מסר שהסיכון היה של אחיו יוחאי. הנאשם הסביר זאת: "הוא שמע את הגרסה שלי, למה שהוא יגיד הפוך?" (ש' 21, ע' 25). מלבד החשש לתיאום גרסאות, אלא עליה התהיה, מדוע יוחאי לא ניגש למשטרה כדי לספר את "האמת" על מנת להציג את חברו. נזכיר בהקשר זה, כי יוחאי העיד בחקירתו הראשית שום למחמת מעצמו של הנאשם, שמע מה הוא סיפר במשטרה וכי תפסו עליו את הסיכון שלו (של יוחאי) "זה היה לו בלבו כי הוא על תנאי זהה, אז אמרתי לו" אני אנסה לעוזר, אני אדבר, אני אגיד שזה שלי, היתי אכן אותו לילה בכלל לא הייתי אמר לו יכול לעבוד אثر, באתי עם הדברים מהבית ונוצר מצב שזה נשכח אצלך" (ש' 32-31 ו-1-2, ע' 36-37). ואולם, בהמשך הוא ניסה להסביר מדוע לא ניגש למשטרה, זאת מחשש שלא יסתבר בדבריו (ש' 20-21, ע' 39). כאן נתהה שוב: מדוע "להסתבר" שעיה של יוחאי וגם לנายนם כבר יש גרסה שבסירה - לכארה - כיצד הסיכון הגיעו לרכב.

(27) כך או אחרת, גם אם קיבל את גרסת הנאשם לפיה הסיכון היה של חברו ולא שלו, הרוי אין בזאת כדי לסייע לו בנסיבות העניין. ראשית: שעיה שהוא החזיק בה מדעת ומיזמתו, אין נפקא מינה מי הבעלים שלו. שנית: שעיה שהנายนם הוא זה ששם את הסיכון בתוך מכנסיו, חזקה כי שהוא ידע כי היא נשאה שם ולכן עת לבש אותם שוב גרסתו, הוא ידע כי הסיכון בתוכם. מדובר בהתרחשויות בסמיכות זמן (שעות ספורות). לאור המכשול, לא מצאתי ליתן גם אמון בגרסהו של פייה הוא "שכח" את הסיכון במכנסיו. גרסה זו אינה סבירה, ומכל וחומר שאינה מגיעה לרמת הסבירות הנדרשתamazon ההסתברויות.

(28) נכון האמור, הגיעתי למסקנה לפיה הנאשם החזיק סיכון מחוץ לביתו שעיה שהוא מודע כי הסיכון בחזקתו ולא עלה בידו להוכיח, כי החזיק בה למטרה כשרה.

תוצאה

על-יסוד האמור, מרשיע את הנאשם בביצוע אחזקת סיכון מחוץ לביתו או צורך שלא למטרה כשרה, עבירה (29
לפי סעיף 186(א) בחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' שבט תשפ"ב, 05 ינואר 2022, במעמד הצדדים